

[Norlev.]

gennemføre den Grundskyld, som Danmarks Retsforbund slaar til Lyd for og vil arbejde for af al vor Evne.

Denne Grundskyld paalægges efter det Princip, at naar den enkelte vil have et Stykke Jord overladt til Brug, som alle hans Medborgere har lige saa megen Ret til som han, saa maa han yde en Erstatning, og den Erstatning skal svare til Renten af den Jordværdi, han faar. Saa vil Skatteblanketten kunne affattes ligesom en hvilken som helst anden Regning, hvor der fortælles: Du har faaet det og det, vær saa god at betale!

Jeg vil gerne tillade mig at gøre det højtærede Ministerium opmærksom paa, at Partiet Venstre her har en Uret at sone, for det var Partiet Venstre, der i 1903 afskaffede de gamle Hartkornsskatter og dermed forærede de daværende Jordejere den Samfundsprioritet i Danmarks Jord, som Samfundet hidtil havde haft i Form af Hartkornsskatter. Jeg kender personlig et Tilfælde, hvor en Landejendom blev solgt paa de Vilkaar, at hvis Hartkornsskatten bortfaldt, skulde den nye Ejer give saa og saa mange Tusinde Kroner mere, som netop Bortfaldet af Hartkornsskatten betød. Det vil sige, at Bortfaldet af Hartkornsskatten betød friere Bane for Grundspekulationer og for større Gældsbyrder, saa det er ikke underligt, at Udviklingen siden den Tid er gaaet i den Retning, som jeg omtalte før.

Nu har baade Socialdemokratiet og de danske Husmænd slaet kraftig til Lyd for Grundskyldstanken. Socialdemokratiet har udarbejdet et Forslag derom. — det er endnu ikke fremsat her i Tinget —, og de danske Husmænd har paa deres Landsmøde den 29. September udformet nogle meget klare Krav om Indførelse af Grundskyld, og derfor tør jeg sige, at dette at tale om Grundskyld, det er ikke Fantasteri, men det er aktuel Politik i Dag.

Det gælder for Resten ogsaa paa mange andre Omraader. Der blev i Trontalen ogsaa talt om Løsningen af vort Boligspørgsmaal, og det er et meget vigtigt Spørgsmaal at faa løst. Vi har dér den taabelige Ordning, at naar Mennesker vil bygge et nyt Hus, saa paalægges der dem en Ejendomsskyld, saaledes at de skal svare Skat af Nybygningen. Det er en underlig Ting, at Staten paa een Gang skal støtte Boligbyggeri og saa med den anden Haand tage en Afgift af de færdige Boliger, og den Taabelighed er ogsaa erkendt fra politisk Side, derved at det i Regelen, ja vistnok altid gælder, at Nybygninger i et vist Aaremaal fritages for

Ejendomsskyld. Men jeg henstiller til det høje Ministerium at tage under Overvejelse, om vi ikke kan omforme Ejendomsskyld til Grundskyld, saadan at den paahviler Brugen og Grundene, for derved vil Grundspekulationer i høj Grad lammes, og det vil lette Byggeriet ganske overordentligt, og saa undgaar man at faa disse Undtagelser i vore Love om Statsstøtte til Byggeriet.

I det hele taget haaber vi fra Retsforbundets Side, at Ministeriet vil tage disse Skattespørgsmaal op. Saa vidt jeg ved, har Partiet Venstre i sit Program en Sætning om lige Skat paa lige Jord, og jeg haaber, at Partiet vil arbejde derefter, saaledes at vi kan naa fremad mod retfærdige Forhold med Hensyn til offentlige Indtægter, og saaledes at den uheldige Udvikling, jeg omtalte før, kan vendes og gaa i en anden Retning.

Vi glæder os fra Retsforbundets Side over Socialdemokratiets Grundskyldsforslag. Som det var at vente af et saa ret konservativt Parti, var dette Grundskyldsforslag lidet radikalt, men det giver dog Basis for en Drøftelse af Spørgsmaalet, og det glæder vi os over, og vi erkender ogsaa, at det selvfølgelig har sine ret store Fordele, og vi vil med Glæde gaa ind paa en Drøftelse deraf.

Der er et andet Omraade, hvor jeg gerne vil have Lov til at sige et Par Ord angaaende Retsforbundets Synspunkt, navnlig vendt mod Arbejderpartierne. Jeg vil advare imod den Planøkonomi, som mange inden for disse Partier, og ogsaa andre Partier, i Øjeblikket sværger til, og som de mener er det eneste rigtige, hvis vi skal kunne bygge op en bedre Samfundsøkonomi. Jeg tænker her naturligvis ikke paa Krigstidens midlertidige Restriktioner. Krigstiden var en Tid, hvor der var Tale om at dele vor Fattigdom; dér kan Restriktioner være en Nødvendighed. Men vi skulde gerne naa frem til en Tid, hvor vi kunde tale om at dele vor Velstand, og dér duer Planøkonomi efter vor Mening aldeles ikke.

For det første rummer Ordet „Planøkonomi“ i sig selv en Tilsnigelse. Der ligger dér, at der ikke tidligere skulde have været Plan i Økonomien. Men der bliver altid Plan i det økonomiske Liv, naar det reguleres af Forholdet mellem Tilbud og Efterspørgsel, for saa vil Folk købe, hvor Varerne er billigst, og dermed bliver det Kunderne, der bestemmer, i hvilken Retning Produktionen skal gaa, og det er økonomisk Demokrati, naar de enkelte saaledes simpelt hen gennem deres Indkøb bestemmer Produktionens